



...
Toch gaat ik een voor een alle
uiteren, het touwtje uit de
us verstop ik in mijn diepste zak.

Mariola Dirkwager

...
Nooit dwingend, altijd leidend
houd ik je vast. Laat ik je los,
Geborgen en vrij.
Altid jezelf, maar soms
een beetje van mij.
Slap zacht!

Mariola Dirkwager

Rafelranden

Wie vertelt me over gister als
Ik gister ben vergeten, als
alleen vandaag maakt wie ik ben.

Als morgen het verleden is
waarin we samen leefden
met een heden zonder plek.

Wie vertelt me over morgen als
Ik morgen ben vergeten en de
rafelranden van mijn weten
onthullen wie ik werkelijk ben.

Vanaf hier

Zacht trekt de wind over de wervels
van mijn licht gebogen huid, ademt
dwars door de onbesproken stilte, landt
ergens tussen denken en verlangen naar,
de hand in mijn rug, alles wat ik dacht te weten,
de dagen dat het er iets toe deed.

De warmte vouwt zich troostend om de vragen
die er altijd waren, het antwoord in gebaren die
ik niet verstond. Een allesomvattend dichtbij.

Besef spoelt af en aan zonder me te raken, toch
houd ik steeds mijn adem in. Dan laat ik mijn
gedachten los net voordat ze vallen.

Vanaf hier ben ik niet wat ik verloor.

De tijd is nu

Struikelend over het donker in de gang,
de afgetrapte schoenen, de
slenterende trap naar boven, de haast
om daar te komen.

Nu luisteren nog vol vragen zit
en blozende verhalen op het
randje van een bed.
De stilte van de avond die pretendeert
de nacht te zijn, de tijd tussen
twee werelden die altijd even hapert.

Het openen van deuren die ons
koesteren vanuit een ander perspectief
Nu liefde nog twee armen is en
samen aan een tafel.

Nu de dagen ons nog dragen,
niet vervelen. Rituelen eigenhandig breken
als we de noodzaak laten gaan.

Aandacht zich verdeelt in mate van verlangen,
niet in het eindeloos verstrijken van de tijd

Nu toekomst en verleden
nog vechten om het langste eind.

Silhouet

Er lopen lijnen van een
ander dwars door
mijn gezicht.

Haar schaduw zwerft
door mijn verleden.

Ze schemert
door de dunste lagen
van mijn huid, spreekt
door mijn ogen – daagt me uit.

Haar naam verbergt zich
op mijn tong,

onvindbaar.

Touwtje

Met het glas tegen de deur luister ik naar de geluiden uit mijn jeugd die ik kwijt dacht te zijn. Ik strijk over het zonlicht dat zacht met de muren speelt. Het is de warmte die me boeit, de schaduw van de laatste jaren raakt me niet. Ik hecht niet aan huizen, maar het vermoeden dat de herinnering vervaagt zodra mijn hand het verpulverde behang laat gaat maakt het zwaarder dan ik dacht. Toch trek ik één voor één alle deuren dicht die nooit meer helemaal zullen sluiten. Het touwtje uit de brievenbus verstop ik in mijn diepste zak.

Gebrandmerkt

Ik zag de stilte die je hoorde, het gebrek aan woorden dat de verte in je blik verlengde tot ver achter mijn horizon, alsof ik onzichtbaar was. Ik zag de randen van je zijn vervagen, de terugslag op mijn vragen gebrandmerkt in je huid. De ruimte die je nam.

Geborgen

Woorden die breken net voordat ze raken. Ontbinden draden, vezel voor vezel, langs het dikst van een huid. Alleen daar waar nooit wrijving was valt een flinterdunne lach, doorzichtig als glas, over een diepste blik naar binnen. Ontrafelt de stilte die dwaalt langs de wervels van een licht gebogen rug. Onthult de plekken waar het zacht is. Waar ik klein en geborgen mag zijn. Zonder het ooit te willen, het weten is genoeg.

Inktzwarte tranen

Druppel voor druppel, als inktzwarte tranen, vinden mijn woorden hun weg door jouw verhaal. Het vlekt, emotie na emotie, door de rimpels van mijn handen. Ik schrijf. De hoekjes van het blad gevouwen, daar waar het leven onthoudbaar moet zijn. De foto's verbleekt, vervaagd door het verre verleden. Het heden steeds scherper van kleur, maar steeds minder sprekend. Zwijgzaam, in gedachten, bijna gedachteloos kijk je me aan. Onze handen vinden elkaar. Verloren, verdwaald of met opzet vergeten.

Nieuwe huid

Het zijn de lijnen die
de letters vormen, woorden
die de zinnen zijn, het leren
rekenen en weten, het
groter groeien dan de school.

Het zijn de trappers tegenwind,
de kilometers ver en dan
ineens de kleinste zijn.

Het zijn de lijnen die
karakter vormen, het weten
van het leven, het langzaam
vergeten, het rijden door de straten
waar je niemand meer herkent.

Het is het schuilen in gedachten, het
steeds weer bouwen aan een thuis.

Het is het opstaan na het vallen
in steeds een nieuwe huid.

Krassen

Handen die zich klemmen om
het laatste stukje rood, bloemen
die wij tulpen zouden noemen, slijpsel
dat zich hecht aan de randen van haar hand,

voeten net niet bij de grond,
trekken sporen in het oude hout

die ze liever niet zou maken, de strijd
tussen hoofd en lijf, het porselein,
de resten gehavend. Op de oude keukentafel

vallen rode krullen samen met de
lijnen op papier. Een puntje van een tong,
niet meer. Zo anders dan haar hoofd
bedacht ziet ze haar handen maken.

De krassen in het oude hout markeren
hoe ze groeide, kleiner dan ze was.

Muur

Met mijn rug tegen de muur
en de zon op mijn gezicht
open ik mijn ogen achter
handen gesloten, de kleuren
die ik zie ontbreken elke geur.

Met mijn rug tegen de muur
en de zon op mijn gezicht
laat ik mijn lijf de aarde raken
laat ik idealen los, naar later,
en leef ik op papier.

Met mijn rug tegen de muur
trekt de zon op mijn gezicht,
een schaduw over dromen die
ik nooit had laten gaan.

Nachtlandschappen

Het is daar dat ik één word met
mijn schaduw en slechts de echo van
mijn stappen verradt dat ik meer ben.

Het is daar dat woorden zinnen worden,
dat het diepst van mijn gedachten de stilte
oplost tot een geborgen gefluister.

Het is daar waar zicht me laat dwalen
en tast me weer vindt, in een eindelijk
of eindeloos alleen.

Waar daglicht me redt, maar
veel te vroeg nog laat ontwaken.